

Izraeli Hírlevél

Israeli Newsletter • אגרת מישׁ ריאל

Szerkeszti: Halmos László

makojeruzsalem@gmail.com

SKYPE: halmos.laszlo

Mobil telefon: 052 – 3260834

2009. március 22, vasárnap

A friss információk a héber nyelvű sajtóból, hírportálokból, blogokból származnak

Szombat este: nem robbant fel a negyven kilós, autóba szerelt bomba egy haifai pláza parkolójában – lerombolhatta volna a zsúfolt bevásárlóközpontot

Gilád Salit tizedes 1000 napja palesztin fogságban

Kormányalakítás: Natanjáhu két hetes hosszabbítást kért és kapott Peresz államelnöktől

Belső válságban a Munkapárt

Nekem csak mutattak...

Palesztina a második világháború alatt (2.)

Eilat: gyémántkocka a Vörös tenger partján

Haifa: tömeggyilkosság hiúsult meg

Szombaton este kisebb robbanás rázta meg a Lév Hámifrac vasúti megállóval egybeépült pláza és a mögötte épült autóbussz-pályaudvar közötti gépkocsi-parkolót. A kiérkező rendőrök és tűzszerek megvizsgálták azt az autót, amelyet a robbanás megrongált és megdőbbsenve fedeztek fel benne egy fel nem robbant, 40 kilósra becsült pokolgépet, amely lerombolhatta volna a szombat esti látogatókkal zsúfolt három emeletes plázát.

Az első vizsgálatok szerint a fehér Subaru gépkocsi lopott és tulajdonosa jeruzsálemi zsidó polgár, az elkövető viszont valószínűleg Kelet-Jeruzsálem arab. Az ottani arab lakosok szabadon közlekedhetnek az egész országban, akár saját autóikkal is, amelyek ugyanolyan rendszámot viselnek, mint bármely már izraeli polgáré.

Súlyos a gyanú, hogy az autót a pláza parkolójáig vezető egyén haifai vagy közeli galileai arabok segítségét vette igénybe és jelenleg is izraeli arab házában tartózkodik.

Biztonsági szakértők felhívják a figyelmet arra, hogy Júdeában és Somronban

(Ciszjordániában) nemrégiben számos ellenőrző pontot megszüntettek, hogy megkönnyítsék a palesztin lakosság életét és közlekedését. A könnyítéseket azonban a terroristák azonnal kihasználták: múlt vasárnap este a Jordán-völgyben, Bét Seán várostól délre egy rendőrautóra zúdítottak tüzet, két izraeli rendőrt megölve.

Szombaton volt ezredik napja, hogy a Hamasz egy alagúton izraeli területre hatolva sebesülten elrabolta Gilád Salit tizedest.

A katona szülei sátrat állítottak a miniszterelnöki iroda elé, hogy a kormányfőt határozottabb fellépésre ösztönözzék a kiszabadításáért hetek óta folytatott tárgyalásokon, ám a Hamasz képviselői Kairóban hirtelen felrúgtak minden addigi megegyezést. A tárgyalás dugába dőlt.

Izrael nem hajlandó a Hamasz által a katona elengedése fejében megnevezett gyilkos terroristák szabadon bocsátására.

A terrorszervezet azt is elvetette, hogy a ciszjordániai illetőségű szabadon engedett

palesztinok is a zsidó lakosság nélküli Gázai övezetbe költözzenek, minthogy az eddigi gyakorlat azt mutatja, hogy a különböző megállapodások során szabadon bocsátott palesztinok nagy százalékban követnek el újabb terrorcselekményeket.

Mai, vasárnap reggeli értesülések szerint a Kairóban tárgyaló izraeli fél a Hamasz által követelt 480 fős listából mindössze ötnek a szabadon bocsátását nem fogadja el.

Izrael „Gilád Salit-lázban” ég. Házakon, autókon látható a felirat: „Gilád Sálit él!” A közvélemény többsége azt követeli az Olmert-kormánytól, hogy a mandátumából hátralévő idő alatt vigye végbe a katona kiszabadítását, vagyis engedjen a Hamasz követelésének.

Egyes újságok internetes olvasói fórumaikban leközlök középiskolás fiúk felhívásait: „Ne vonuljatok be, az állam cserben hagyta benneteket, ha ti is fogságba kerülnétek!”

A többségi követelésnek ellenáll a palesztin terrorakciók által megrokkantak és a robbantásokban elpusztultak családtagjai, akik ugyancsak a miniszterelnöki rezidencia előtt tiltakoztak – megnyomorítók és családtagjaik gyilkosai szabadon bocsátása ellen.

Levelük Salit szüleihez (angol fordításban) [itt](#).

Izrael kairói kiküldöttje egyiptomi közvetítéssel még a héten újra kezdi a tárgyalásokat a palesztin terrorszervezettel.

— ♦ —

HOH – Hitachdut Oléj Hungária
A Magyarországról bevándoroltak képviselete
Országos központ:
Tel Aviv, Ibn Gvirol u. 76. I. emelet
Telefon: 03-6916115, 03-6917121
FAX: 03-6967049

Kormányalakítás: nehéz szülés Netánjáhu két hetes hosszabbítást kért és kapott Peresz államelnöktől Munkapárt: koalícióban vagy ellenzékben?

Ma, vasárnap járt le a 28 napos határidő, amelyet a törvény megszab az államelnök által kijelölt miniszterelnöknek kormánya bemutatására. Binjámin “Bibi” Netánjáhu ezt eddig nem tette, ezért a törvényben ilyen esetre biztosított tizennégy napos hosszabbítást kért és kapott Peresz államelnöktől. Izrael törvényei szerint ha az első jelölt képtelennek bizonyul kormányalakításra (amire jelen esetben gyakorlatilag nincs lehetőség), úgy az államelnök a második legesélyesebb jelöltet bízhatja meg ugyanerre (ez Cipi Livni lenne). Ha ő sem tud kormányt alakítani, új választásokra kerül sor.

Ehud Barak, a Munkapárt elnöke nemrégiben felvetette a Netánjáhu-vezette koalícióhoz történő csatlakozást. A párt keddi értekezletén dől el: a koalícióhoz, vagy az ellenzékhez csatlakoznak-e.

A Munkapárt 13 mandátumot szerzett a februári választásokon. A széles koalíciót így a Likud (27 mandátum), az Izrael az Otthonunk (Jiszráél Béjténu, 15 mandátum), a Munkapárt (13 mandátum) és a SASZ, az afroázsiai származású ortodox zsidók pártja (11 mandátum) alkotná összesen 66 mandátum támogatásával, amelyhez a Tórahú Zsidóság (5 mandátum) és a Bájit hajehudi (“Zsidó Otthon”, az egykori Mafdal, azaz a Nemzeti Vallásos Párt, 3 mandátum) is csatlakozhatna, ami egy 74 mandátummal bíró, erős kormányzat ígéretét hordozná.

A Munkapárt csatlakozását pártolják a koalíciós pártok, míg az ellenzék vezető Kadima azt szeretné, ha a Munkapárt inkább a parlamenti ellenzék erősítené. Magában a Munkapártban erős ideológiai meghasonlást okoz a csatlakozás és az ellenzéki szerep közötti választás kényszere: a párt kettészakadását sem zárják ki.

Siklódi Melinda:

Keserédes repülő-émlékek "Nekem csak mutattak..."

Nekem csak mutattak: állj félre. Te majd külön, nem velük. Te nem vagy közjük való.

Türelmes vagyok, de ez az egész napos vizslatás már kezdett fárasztóvá válni.

Számoljunk csak: a követség előtt útlevelelapozgatás, a lépcsőházban táskavizit, majd szétvetett kezek-lábak... Csipog rendesen a laposvas, jeans van rajtam. Aztán séta át a kapun.

A liftben kizárólag kettesével. Fent újabb vizsgálat. Ugyanolyan, mint lent, egy plusz megjegyzéssel: neked csak néhány napos az útleveled. Bent azt mondják: délután.

Optimistán mosolygok, a legtöbben lesajnálnak magukban, engem, a kezdőt, mert ugye nem lehet csak így, mosolyogva bejutni Izraelbe. Azért, kérem, meg kell szenvedni.

Jegyiroda. Ugyanaz a tömbház. Atyaég! Kezdődik az egész előlről, de végre megvan a jegy.

Kicsit értetlenkedek, valami extrábat vártam a pénzemért, erre kapok egy A4-es papírlapot. Ennyi a repülőjegyem.

Gyorsan végeztem. Tizenegy sincs, hőmérséklet negyven fok körül: sebj, szoktatom magam az ottani klímához. Elsétálok vízért. Rettenetesen drága, pedig Bukarest nem is a sivatag közepén van. Kettőig akkor is még rengeteg idő van.

Sétálok és óvatosan iszom a vizet: sehol nem láttam toalettet. Hogy miért nem ültem be valahova? Szerintem babonából, a követség környékéről sem mentem távolabb 100-150 méternél. Néha felbámultam a tömbházra, megpróbáltam kitalálni, vajon melyik ablak mögött döntik el a vízumom sorsát és elképzelttem magamban, hogyan is mutat majd az útlevelemben a pecsét. (Nem pecsét volt, egy egész oldalt kaptam.)

Fél kettő. Látom, szállingóznak a reggeli arcok, megyek én is sorbaállni. Kezdődik minden előlről. Fent hallom a nevem, megyek. A lány mosolyog, én is, és csak a szememmel kerdezem. Érti! Azt mondja: "da ai primit". Megkaptad.

Rohanás a metróhoz, állomás, csomagmegőrző. Szerencsém van, lehet fürödni 5 lejért. Eldobom a cipőimet. (Azóta, ha messzire megyek, valamit biztosan eldobok. Ez már ugyanolyan szokás lett nálam, mint amikor a gyerekeimnek adok valamit, amit vissza kell hozniuk, ha messzire mennek. Babona, hogy biztosan visszajöjjenek).

Taxi.
Reptér.

Sohasem láttam még repülőteret. Biztos voltam, hogy elveszek: ez nekem a sugárúton is sikerül. Sorbanállás, majd séta a kötelek között. Ott látok először fegyvereseket.

Zavaró. Ijesztő. Egy kedves "kisfiú" érdeklődik: megkérdezi, mindig nálam volt-e a csomagom? Nem bízott-e rám valaki valamit. Mondom: nem, de a csomagom egész nap a megőrzőben volt.

Nesze neked őszinteség: szét is cincálta rendesen, igaz, mosolyogva, kedvesen.

Egy óra van a felszállásig. Kezdi elbarikádozni a kaput, majd szólnak: az utasok fáradjanak a barikádokon belülre.

Na, és engem itt kiállítanak a sorból.

Akkor szólnak hozzám először héberül: hát persze, hogy nem értem! Leülök, széttárom a karom a legújabb vizsgálatához, néznek rám bambán, én is vissza, majd megismétlik románul.

Ez már megy, értem én, hogyne érteném. Végre repülő, ott is héber. Fogalmam sincs, mit akarnak tőlem, mosoly és nézem, más mit csinál. Csak a kajánál bukok le, de mondom: indifferent. Kapok is olyat, hogy... de éhes vagyok. Megeszem.

(Izraelben a kedvenceim között lesz majd, amit ott kaptam.)

Egy rövid, kétnyelvű szózat után mindenki bekapcsolja az övét. Bizonyára leszállásra készülünk. Nekem meg fájni kezd a fülem. Csak az egyik, de az annyira, hogy sírva száll le velem a repülő. Újabb elterelés, de már másnap van. Még egy vízumot kapok, aztán mehetek a csomagomért.

Keresem, nincs sehol. Senki sem tud segíteni. Alig értik, amit mondok, én meg egyáltalán nem azt értem, amit ők. Nehéz ez így. A csomag még mindig sehol. Elveszett.

Elveszett, hát elveszett. Egy kislány előjön a pult mögül. Simogatja a kezem és azt mondja, hogy minden rendben lesz. Vígasztalni próbál, de mindhiába. Újból sírok, vigasztalhatatlanul. (Két nap múlva a légitársaság utánam küldte a batyumat.)

Ez történt az első utamon. Csütörtökön újból utazom Izraelbe.

Most vajon milyen lesz?

— ♦ —

Schwarcz Gábor

Hitelszerződési és adósságbehajtás-ügyi
gazdasági szakértő és tanácsadó
e-mail: gabischw@netvision.net.il

A félelem 200 napja – 2.

Palesztina a második világháború alatt (2.)

A Szentföld újkori történelme jórészt az itt élő zsidókról, arabokról, és az országot kormányzó két, korabeli nagyhatalomról: Törökországról és Nagy Britanniáról szól.

Éltek – és ma is élnek – kisebb népcsoportok is, mint a drúzok, a cserkeszek és az örmények. De Erec-Jiszráél legújabbkori történelme nem lehet teljes egy további, kisszámú, de nagy jelentőségű csoport említése nélkül.

És ezek – a németek. Itt éltek, nem nagy számban, de jelentős kisebbséget alkotva.

Angol és héber nyelvoktatás

Halmos László

052-3260834

e-mail: samsono@netvision.net.il

Semelyik itt élő etnikai csoporthoz sem hasonlítottak, mégis hozzá tudtak edződni az ország nehéz meteorológiai és társadalmi klímájához. Mindezt pedig a 19. században, a civilizáció akkori áldásait is teljes mértékben nélkülöző Palesztinában.

Svábok voltak. Nem úgy svábok, mint a magyarországi németajkúak zöme, akiket csak így neveznek, de voltaképpen frank eredetűek: a szentföldi németek valóban Württembergből, sváb földről indultak el hosszú útjukra közel másfél évszázaddal ezelőtt.

A hitük hozta őket. Egy, a lutheránus-evangélikus egyházból kiszakadt pietista (a vallásosságot a gyakorlati életben tanúsító) szekta tagjai voltak. Tempelgesellschaft-nak, templomos közösségnek nevezték magukat.

Elvük a bibliai önmegvalósítás volt: hittek benne, hogy minden, a bibliai ideálok szerint élő ember és közösség – templom. Isten országát evilági életükben kívánták megvalósítani és megélni. De nem akárhol, hanem a Szentföldön: szent életet élő embercsoportként gondolták közelebb hozni az „utolsó napokat”, a jeruzsálemi Szentély újjáépülését és hitük Messiásának, Jézusnak a második eljövételét.

Az első hullám

A csoport két vezetője, Christoph Hoffmann és Georg David Hardegg 1868-ban nagyobb földterületet vásárolt a Kármel hegy tengerpartra néző lejtőjén.

Az országba érkezett szorgalmas zarándokok egy egész utcát építettek a hegyoldalba máig szemet gyönyörködtető, piros cseréptetős családi házakból. Az utca pontosan 30 méter széles volt, és arról sem feledkeztek meg, hogy két oldalát fák szegélyezzék.

A német házak nagyon különböztek Haifa – mert itt épült a „templomos” utca – akkori

épületeitől. A Közel-Keleten ugyanis lapos tetejűek a házak, magát a várost pedig akkor mintegy 4000 ember lakta, zömében arabok. Csodájára is jártak a helybeliek Jakob Schuhmacher építész remekművének.

A zarándok telepések nem ültek babérjaikon. Az első csoportot továbbiak követték és hamarosan Jaffa és Jeruzsálem közelében is megépültek a templomos telepek.

A városias jellegű telepeket falvak követték, hogy a német lakosok mielőbb önellátóak lehessenek. A Jaffa város mellett megépített – és héber nevet viselő – Sarona telep volt az első modern falu Izrael földjén, amióta az utolsó júdeai földművelők elhagyták az országot. Ők honosították meg a narancstermelést. A Jaffa narancs márkanév, ami mindmáig Izrael jelképe, az ő ötletük volt. Az egykori Sarona egyébként ma Tel Aviv szívében helyezkedik el, és Kirjá néven a honvédelmi minisztériumnak ad otthont.

Az Európa szívéből érkezett bevándorlókat nagy próba elé állította az elhanyagolt, mocsaras föld, a szokatlan szubtropikus klíma, az akkortájt csaknem gyógyíthatatlan malária. Mire az első termés beérett és az önálló lét feltételei elkezdtek bontakozni, sok zarándok már a szent földben pihent. (Ugyanez ismétlődött néhány évtized múltán az első, Oroszországból érkezett zsidó pionírok sorsában.)

A szorgalmas németek azonban máshoz is értettek. Egy évvel később már kisipari üzemeket, sőt, szállítványozási vállalatokat is alapítottak, amelyek egyebek között zarándokokat szállítottak Jaffa kikötője és Jeruzsálem között, évtizedekkel a vasút megépítése előtt. A júdeai hegyeken átvezető első országút építését Theodor Sandel jaffai német mérnök irányította.

A második hullám

Nevezetes dátum a Szentföld újkori történelmében 1898 novembere: II. Vilmos porosz király és német császár látogatása az országban. A császár lóhátról leereszkedve fogott kezét az ugyancsak itt időző Herzl

Tivadarral, a politikai cionizmus budapesti születésű apostolával. (Igaz, teszi hozzá a történet, Herzl a nevezetes találkozás alatt két lábával saját ősei földjén állt...)

A német uralkodó sokkal nagyobb kedvteléssel nézte saját alattvalói évtizedes fáradozásainak gyümölcseit. Hazatérése után elrendelte egy társaság létrehozatalát, amely a szentföldi német letelepedést volt hivatott elősegíteni. A társaság nagy összegű és alacsony kamatú kölcsönöket folyósított a német telepéseknek földvásárlás és telepeik fejlesztése céljaira.

Hamarosan újabb zarándok-csoportok érkeztek, akik 1902-ben Wilhelma néven új falut létesítettek, II. Vilmos (németül Wilhelm) tiszteletére, Jaffától kb. 15 kilométerrel keletre.

Az új telepes-hullám emberei építették 1903-ban Walhalla falut Jaffa közelében, Betlehem falut 1906-ban (az ókorban is létezett egy ilyen nevű község vagy kisváros, amelyet a „galileai” jelzővel láttak el, megkülönböztetve a sokkal ismertebb júdeai várostól).

Az utolsó német falut 1907-ben alapították, és a Waldheim nevet kapta.

A Kol Jisráél, az Izraeli Rádió magyar adása az interneten, Ádám Ráchel szerkesztésében: <http://www.intkolisrael.com> → a harmadik sor utolsó, Magyar-Hungarian feliratú négyzetben

katt a hangszóró-logóra,

vagy

<http://www.iba.org.il/reka/> → magyar felíratra

Egyiptomi futás

Az első világháború során gazdát cserélt a Szentföld: 1917 késő őszén a brit hadsereg kiűzte a törököket Palesztinából. A telepések, akik mindvégig megtartották német állampolgárságukat, egyszerre ellenséges állam alattvalói lettek, miután Németország a törökök szövetségese volt. Sarona, Jaffa, Wilhelma és Jeruzsálem németjeit, összesen 850 embert a britek kitoloncolták Egyiptomba, a Kairó közelében fekvő Heluánba.

Ez után két hosszú év következett vitákkal, tárgyalásokkal. A vesztes Németország nem sokat tehetett polgáraiért: 1920 áprilisában 270 telepés visszautazott ősei földjére. A hozzájuk hasonló hitelveket valló angliai és amerikai kvékerek, unitáriusok a Vöröskereszt támogatásával elérték, hogy a Lordok Háza 1920 augusztusában engedélyt adott az Egyiptomban rekedt 580 templomosnak, hogy visszatérjenek az immár brit mandátum alá tartozó Palesztinába.

Csaknem három év után a telepések házaikat lerombolva, gazdaságaikat kifosztva találták. További tárgyalások révén a brit mandátumi hatóságok veszteségeik 50 százalékáig kárpótolták őket. A falusiak szinte emberfeletti munkával újjáépítettek mindent, de a megváltozott körülmények miatt létalapjuk ezentúl inkább az ipar és a kereskedelem lett.

A telepések legnagyobb létszáma 2200 körül volt. Törpe kisebbséget alkottak mind a palesztin arabság, mind az egyre erősödő zsidó népesség között. Viszonyuk a környezetükkel korrekt volt és főként a kereskedelemben nyilvánult meg. Sarona például a fokozatosan és a szó szoros értelmében „fejére nővő” Tel Aviv lakosait látta el friss tejjel, gyümölcscsel és zöldséggel, de az arab lakossággal is jó viszonyt ápoltak.

Sátán a templomban

A Németországban 1933 januárjában bekövetkezett történelmi dráma a Szentföldön élő kicsiny német közösségre sem maradt hatástalan. Sokan a nemzeti szocializmus hívéül szegődtek: főként az ifjúság körében lett népszerű a Hitlerjugend. A fiatalok egyenruhában, náci indulókat énekelve vonulgattak nem csak községeik, de Haifa és Jeruzsálem utcáin is.

Sok német telepés nyíltan az angol- és zsidóellenes arab lázadás mellé állt, a maguk fejlett technikájára, modern fegyverek használatára tanítva a kibucok és zsidó városok népét állandó terror alatt tartó arab bandákat. A német fiatalok többsége katonakoruk elérésekor hazautazott, hogy a Wehrmacht soraiban harcolhasson.

A régi jeruzsálemiek számára emlékezetes a Fast hotel, ahol „minden nemzetek zászlaja” között ott lobogott a horogkeresztes nemzeti szocialista német zászló is.

A harmincas években a Gestapo és az SS egy sor hivatalnokát küldte látogatóba a palesztinai németekhez: köztük volt Adolf Eichmann, Európa zsidóságának későbbi főhőhéra.

Az országot irányító brit hatóságok sokáig elnézték a provokációk sorát, ám 1939 szeptemberében, amikor Németország hadiállapotba került Nagy Britanniával, a telepések ismét ellenséges állampolgárok lettek. Minden telepés: az is, aki soha semmi közösséget nem vállalt a nácizmussal. (Bár volt olyan közösség, mint a fent említett galileai Betlehem, amelynek lakosai nyíltan és egyértelműen azonosultak Hitler eszméivel.)

A brit hatóságok eleinte csak magas szögesdrót-kerítéssel vették körül a német telepeket, ahonnan kijárhattak földjeiket megművelni. Ám 1941 június 1-én a közeli Kréta szigete egy sikeres és véres ejtőernyős hadművelet után a németek kezére került: megnőtt az esélye annak, hogy a Wehrmacht behatolhat Palesztinába is.

Ezért 1941 júliusában a britek összeszedtek közel 600 telepest és a Queen Elizabeth hajón Ausztráliába szállították őket, ahol utódaik ma is élnek.

A többiek a Lodd közelében lévő Wilhelma faluba internáltak, ahol a háború végéig maradtak.

Vég és folytatás

A háború után a még Palesztinában lévő németek választhattak Németország és Ausztrália között.

A britek által is nagyrabecsült vezetőjük, Gotthilf Wagner kárpótlás ügyében folytatott tárgyalásokat, amikor 1946. március 22-én az egyik zsidó fegyveres szervezet tagja Tel Avivban agyonlőtte.

Az idealista, hívő közösség szentföldi élete szerencsétlen fordulatot vett. A történelem áldozata lett, mint annyi ilyen próbálkozás.

Falvaikat az 1948-ban megalakuló Izrael Állam örökölte és 1962-ben 54 millió német márkát fizetett kártérítésül.

Sarona házaiba, mint feljebb írtuk, 1948 után a hadügyminisztérium irodái költöztek be, de éppen napjainkban folyik a legszebb házak nemzeti örökségbe vétele.

Wilhema helyén ma Bnéj Átárot izraeli község található, míg a gálileai Betlehem ma azonos néven – Bét Lechem háglilit – mosáv (magángazdálkodó falu). Waldheim ma Álonéj Ábá néven él tovább.

Haifában Ben Gurion nevét viseli a „templerek” egykori főutcája, míg a modern Jeruzsálem egyik legszebb, európaias negyede a „Mosává hágermánit”, a „Német telep”.

— ♦ —

Unti Ildikó

רות אונטי

runtil@nitzanim.org.il

Dipl. trainer for the transformation
of the body & the soul

A test és a szellem diplomás gyógyítója

Ejlát: a jövő nagyvárosa és nagy üzlete

Több, mint 60 éve már, hogy a Cáhál, az izraeli hadsereg katonái, leérve a Negev legdélibb pontjára, az egykori Umm-Rásrás nevű beduin porfészek helyén tintával megrajzolták a kék-fehér [zászlót](#) és kitűzték egy, a brit helyőrség által épített kalyibára.

Aztán megkezdődött az építkezés a Vörös tenger partján.

Már az első házak köré építettek makoletet (vegyesbolt), zöldséges üzletet és két kávéház-szerű bódét. A legrégebbi ejlátiak jól emlékeznek, hogy az első pincérek kivétel nélkül magyarul beszéltek.

Azóta fontos kikötővárossá és elsőrangú üdülőteleppé fejlődött a negevi gazellákról (ájálot) elnevezett Ejlát.

Hozzá kell tenni: az elnevezés Salamon király korából, vagy még régebbről származik. Az első ilyen nevű várost ugyanezen a néven több, mint háromezer évvel ezelőtt építették.

A 2000-ben kirobbantott második palesztin intifáda előtt a város neve a skandináv országokban egyet jelentett a téli napsugárral, a gondtalan kikapcsolódással, a szállodák kényeztetésével, szoláriummal, uszodákkal, Ejlát utólérhetetlen izraeli konyhájával.

A város jóidőre lekerült a turisták terveiről. Ejlát mégsem mondott le a turizmusról. Megkettőzött erővel szerzi vissza a turistákat.

A jövőbe vetett hit egy grandiózus terv-csomaggal párosul. A város északi bejáratánál négy óriási szórakoztatóközpont épülne. Ezek központjában kaszinókat létesítenének, amelyeknek a működését és a bevételét közéleti bizottság ellenőrizné. A negyed bejáratánál egy óriási, élére állított dobókocka fogadja majd a látogatókat.

Hatalmas bevásárlóközpontokat is terveznek, olyan méretűeket, amelyek sehol másutt az országban nem találhatóak. Az óriási golfpálya is sokakat vonz majd

bel- és külföldről egyaránt. A városvezetés becslése szerint a negyed felépítése 25 százalékkal megemelné a szállodai szobák foglaltságát.

Ami azonban hiányzik a grandiózus tervekhez, az az Ejlátig közlekedő vasút.

Tel Avivból Loddon és Kirját Gáton át Beér Seváig már évtizedek óta működik vasút és hatalmas forgalmat bonyolít le. A jövődő vasútvonal a Cin sivatagig – a Holttenger közelében – kiépített, eddig csak teherszállításra használt síneket is igénybe venné, és a jordániai határt képező Árává hegységgel párhuzamosan haladna.

A Magyar Köztársaság Nagykövetsége

Tel Aviv, Pinkas utca 18

(A Kikár Hámediná közelében)

e-mail: huembtlv@bezeqint.net

Internet-honlap:

<http://www.mfa.gov.hu/kulkepviselet/IL/HU>

Titkárság: 03-545 6666

Egy, a Vörös tenger partjától a Földközi tenger partjáig megépült vasút nagy hasznot hozna a Távól Keletről az Európába irányuló áruszállítás révén, minthogy megkerülné a lassú és drága Szezi csatornát.

A hajók Éjlátban (a Vörös tenger északkeleti csücskében) kötnének ki, az árut a vasút szállítaná Asdodba (ez már a Földközi tenger partján van), ahonnan más hajók az európai kikötőkbe továbbítanak. A vasút építése 4 vagy 5 évig tartana és előzetes számítások szerint legfeljebb egymilliárd dollárba kerülne.

Az Ejlátot az asdodi és haifai kikötővel összekötő „szárazföldi Szezi csatorna” csillagászati jövedelmeket hozhatna Izraelnek akkor is, ha csak egy töredékét kérné az áruszállításért annak az összegnek, amit Egyiptom számít fel a hajóknak a lassú, vontatott, révkalauzok által lebonyolított csatorna-forgalom használatáért.

Bízunk benne, hogy [Ejlát](#) mindenképpen fényes jövő előtt áll.

— ♦ —

Olvasóim elnézését kérem a Hírlevelek több, mint háromhetes kimaradásáért, egyúttal megköszönöm az aggódó-érdeklődő e-maileket.

Az ok: a számítógépem merevlemeze felmondta a szolgálatot, és tucatnyi biztonsági másolatról kellett mentenem az új merevlemezre, ami menthető.

— ♦ —

Izraeli olvasóimat ismét arra kérem, hogy aki még nem tette, írja meg mobiltelefon-számát, hogy így is fenntarthassuk egymással a kapcsolatot.

Új olvasóimat bárhol a nagyvilágban megkérem: szakítsanak rá időt és írják meg, melyik országban, melyik városban élnek. Sokaknak ugyanis barátaik, ismerőseik küldték el az e-mail címét.

Internetes lapomat most néhány barátom és kollégám segíti, de egyedül szerkesztem és tördelem: esetleges hibáimat nézzék el. Aki hajlandó írásaival, cikkeivel színesíteni az Izraeli Hírlevelet, kérem, tegye!

A Hírlevelet minden, Izrael sorsa iránt érdeklődő ember számára szerkesztem.

Több olvasómnak elküldtem "Alapvető héber nyelvtanfolyamom" eddig elkészült első részét. Bárkinek szívesen megküldöm e-mailben.

Halmos László